

Biblická čtení:

Kniha Moudrosti 3, 1-9: Duše spravedlivých jsou však v Boží ruce a trýzeň smrti se jich nedotkne. V očích nemoudrých vypadali jako mrtví, v jejich skonu se spatřovala záhuba, v jejich odchodu od nás jejich zánik. Oni však jsou v pokoji. I kdyby se lidem zdálo, že jsou trestáni, mají plnou naději na nesmrtelnost. Po malém utrpení dojdou velikého dobrodiní, neboť Bůh je vyzkoušel a shledal je hodnými sebe. Protřífil je jako zlato v tavicí peci a přijal je jako zápalnou oběť. V čas Božího navštívení zazářil a rozletěl se jako jiskry po strnisku. Budou soudit pronárody a vládnout nad lidmi a Hospodin bude jejich králem navěky. Kdo na něho spoléhají, porozumějí pravdě, a věrní zůstanou při něm účastni jeho lásky, vždyť milost a milosrdenství patří jeho vyvoleným.

1List Tesaloničtým 4, 13-18: Nechceme vás nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.

Jan 6, 37- 40: Ježíš řekl: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“

K čemu se vztahuje křesťanská naděje

Křesťanská naděje znamená skutečnost, že lidský život se vztahuje k něčemu, co ho přesahuje. Lidský život směřuje k nějakému naplnění. (Věříme v život dokonalý, který zde se tady na zemi začíná a v Bohu má náš život své naplnění.) To naplnění lidského života, které nastává po Božím soudu, a při něm si člověk uvědomí, co všechno z jeho životního snažení shoří. To se do nebe nedostane. „Skládejte si poklady v nebi, které neshoří ani rez je nezničí.“ Z toho plyne, že jsme odpovědní sami za sebe, na soudu za nás nikdo nic neponese, nemůžeme se na nic vymlouvat, za něco se schovávat. „Naplnění“ života má podobu setkání, setkání s Bohem, ale v nějaké jiné rovině, než tady na zemi. Říkáme setkání tváří v tvář.

Naději má ten, kdo vnímá a prožívá vědomě Boží přítomnost. Na rozdíl od soudu, tak tady na zemi nejsme ve svém životě na nic sami. Stále si to připomínejme a děkujeme za to Pánu Bohu a našim blízkým a přátelům. Čas, který tady prožíváme, má ohromnou pozitivní funkci, ale neznamená to, že bude pokračovat stejně za hranici našeho času. Apoštol Pavel popisuje krok za krokem ono budoucí dění, aby křesťané v Tesalonice neztratili naději. Šlo zřejmě o první úmrtí lidí v obci po tom, co se stali křesťany. Apoštol chce ukázat, jak ti, kteří se dočkají konce, vlastně nebudou mít nic navíc, naopak nejdříve budou vzkříšeni ti, co již zemřeli. Ti, co se konce dočkají, budou stát v pozadí. Sám počítá s tím, že by se konce dějin světa mohl dožít. To se ale nenaplnilo. Vypočítávání konce dějin ukázalo, že nestojí na lidské úvaze, ale je zcela v rukou Božích. To platí stále.

Křesťanství si jen zvěstí, že by se člověk po smrti dostal do nebe, lidi nezískalo. Jindy se budeme zamýšlet společně nad tím, čím tedy křesťanství lidi získalo a stále získává. Apoštol Pavel paradoxně přesvědčené křesťany v Tesalonice musel přesvědčovat o tom, že mají naději i ve smrti. Smrt je závažná, znamená úplné obnažení lidské existence. Jde v ní o naprosté osamocení. Proto je důležité být s umírajícím, aby vnímal, že máme vůli být s ním a doprovodit ho.

Život je vymezený časem a je neopakovatelný. V tom spočívá jeho význam a velikost. Převtělení je nástroj trestu, člověk si musí všechno zlé, co způsobil, odpykat. Zatímco v křesťanství je život jednoznačně odkázán na Boží slitování, Boží milost.

Evangelijní čtení nás nabádá, abychom se stále snažili věřit v toho, koho Bůh poslal, v Ježíše Krista. Věřím v Ježíše Krista jako toho, koho Bůh poslal? Věřím v toho, který skrze Ducha přijal tělo a narodil se Marii a Josefovi v Betlémě? Věřím v Ježíše, kterého přijímám jako poslaného Bohem? To je otázka nejen pro tuto chvíli.

Při dnešní pobožnosti jsou tady s námi více, než kdykoli jindy, naši blízcí, kteří tělesně zemřeli. Bůh nás zná každého jménem. Proto dnes budeme sobě i jemu připomínat své zemřelé jmenovitě. S každým jménem člověka nebo rodiny chceme si vzpomenout na to dobré, čím jsme byli svými blízkými obdarováni, chceme poděkovat za jejich život a prosit o boží milost, aby patřili mezi ty, které Otec dal Ježíši a oni k němu přišli. Nebudou ztraceni, ale budou vyvedeni ze smrti do života věčného.

MODLITBA na závěr

Svatý Bože, připomínáš nám, že jsme na světě jen hosty a že všechno tvé stvoření, nebe i země, jednou pomine. Sám jsi věčný. Tvá ustanovení jsou nezrušitelná. Prosíme, pomáhej nám nacházet je v Písmu svatém a porozumět jim. Děkujeme, že nás ve svém milém Synu Ježíši Kristu vysvobozuješ z neúprosného koloběhu zániku a zmaru a nabízíš nám věčný život. Dej nám pevně uvěřit, že tvůj dar věčného života má nesrovnatelně větší cenu, než cokoli jiného, oč my lidé na této zemi někdy bláhově usilujeme a čeho si přespříliš ceníme. Prosíme o takovou moudrost, jež umí rozlišit pravé hodnoty od domnělých a také o sílu a statečnost vytrvat až do konce na Kristově cestě vedoucí do tvých příbytků. Amen.